

[Hans Knudsen.]

draget de nødvendige konsekvenser. Finansministeren har ikke alene i tillægget til bemærkningerne til statsskatteforslaget ladet optage en række aktuelle beregninger over skattefradragets virkninger — beregninger, der ajourfører de beregninger, som skattekommissionen foretog i 1948—49, blot dengang naturligvis foretaget på et nu forældet talmateriale, og beregninger, der taler deres tydelige sprog om de virkninger, det ubegrænsede skattefradrag har på varierende indtægter — men den højtærede finansminister har endvidere i et særligt tillæg til dette kapitel af bemærkningerne også efterkommet opfordringen til at foretage en beregning over virkningen af fradragsreglens opretholdelse.

Jeg håber, at den imødekommenhed, der her er udvist, og det udmærkede materiale, der herigennem er stillet til rådighed for et udvalgsarbejde, ikke alene vil kunne bevirke, at vi får arbejdet genoptaget i et udvalg, men jeg tror også, dette materiale vil kunne lette udvalget under arbejdet, så den tid, der er medgået til at indsamle materialet, ikke er spildt. Det tror jeg ikke den er, fordi jeg mener, at udvalget vil få brug for disse beregninger og oplysninger, og jeg deler helt og fuldt den højtærede finansministers håb om, at dette materiale vil danne grundlag for en fordomsfri drøftelse af reformforslagene. Allerede på et tidligt tidspunkt — jeg tror, det var ved fremsættelsen af forslagene i maj — har den højtærede finansminister givet udtryk for, at skattefradragsreglens ændring i sig selv for ham ikke var noget princip, som han ubetinget stod fast på, og i sin fremsættelsestale forleden erklærede finansministeren udtrykkeligt, at regeringen lægger så stor vægt på at få forhandlingerne påbegyndt og gennemført, at han — om det skulle være nødvendigt for at nå et resultat — er villig til at opgive ønsket om at få fradragsreglen ændret.

Jeg vil her gerne sige, at mit parti og jeg nærer de samme ønsker om at få forhandlingerne i gang, og at vi står bag finansministeren i tilbudet også om at opgive ændringen af fradragsreglen, hvis det giver mulighed for at få reformarbejdet ført videre. Fradragsreglens ændring kan ikke i sig selv for sig vedkommende være et ufravigeligt

princip. Fradragsreglens begrænsning var — og det fremgår også tydeligt af de nu foretagne beregninger — et virksomt middel til at komme bort fra den altfor hårde beskatning af selv beskedne indkomstforøgelser, og det er en af de ting, vi mener vi må frem til ved en skattereform. Jeg tror også, det er et ønske, man har fra alle sider. Det, vi ønsker som resultat af en skattereform, er ikke alene de betydelige tekniske fremskridt og forenklinger, der ligger i forslagene, men tillige at nå frem til en beskatningsform, der ikke er så hård ved mellemindkomsterne som den nuværende, og navnlig en beskatningsform, der ikke er så hård i det første års beskatning på en indkomststigning.

Det nye skatteprincip, hvorefter man giver et personligt fradrag på 5 000 kr. for et ægtepar og derefter beskatter den resterende del af indkomsten med en fast procent, der er foreslået til 17 for den del af indtægten, der ligger op til ca. 20 000 kr., er efter vor mening en af de store fordele ved skattereformen, og jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan blive enige om, at vi under alle omstændigheder må søge frem til en beskatningsform, der er betydelig mindre hårdhændet overfor indkomststigninger end den nuværende. Det spørgsmål, der netop i dag er behandlet om arkitektpræmier, understreger jo tilstrækkelig tydeligt nødvendigheden heraf. Det bliver et af problemerne, om det bliver muligt at nå dette mål med bevarelsen af skattefradragsreglen i fuldt omfang.

Den højtærede finansminister oplyste ved fremsættelsen, at indkomststigninger selv for beskedne mellemindkomster på 10 000—15 000 kr. brutto beskattes det første år med mellem en trediedel og halvdelen af indtægtsstigningen. Dette understreger nødvendigheden af, at vi ændrer dette forhold, således at man ikke opretholder et skatteprincip eller en beskatningsregel, der bremser initiativ og arbejdslyst. Det er ikke nogen stor trøst for skatteyderen, at denne hårde marginalbeskatning, denne beskatning af indkomststigning, afsvækkes igen det følgende år; det er heller ikke nogen stor trøst, at skatteyderen i det år, han tjener merindtægten, faktisk har en skattebillet svarende til det foregående års lavere indtægt. Det vil være en betydelig